

Дан школе – Литерарни радови

Моја породица и ја данас

Моја породица и ја данас

Због ванредне ситуације мој свакодневни живот се променио и изгледа другачије. Стално се присећам лепих незаборавних тренутака када сам се играо после школе у парку са другарима.

Недостаје ми дружење, играње по лепим мирисним травњацима у парку, пењање на високо, сад већ олистало зелено дрвећа. Свуда бих залазио и истраживао, а сада више не смем ништа да дирам. Играње у парку сам заменио својом малом ушушканом терасом са које гледам како по пустим улицама маскирани пешаци ужурбано јуре. Са другарима причам преко друштвених мрежа, а увече сви заједно играмо наше омиљене игрице.

Устајем стално рано ујутру и, иако сам сањив, одгледам часове, урадим оно што су наставници задали и онда сам слободан. Тешко ми је да испратим шта све имам да радим, али сналазим се тако што све записујем у малу свеску. Иако све то могу да радим од куће у пиџами, недостаје ми јутарња граја у дворишту и учионицама. Волео бих да опет седимо у својим клупама и слушамо занимљива предавања наставника. Све ми из школе недостаје, и смех и прича, па чак и свађе. У слободно време читам занимљиве, страшне књиге и играм игрице.

Плашим се вируса јер не желим да повреди неког ко ми је драг, посебно баку и деку. Не свиђа ми се што морам бити затворен у кући, али знам да је то за моје добро. Једино добро у овоме је што проводим много времена сада са родитељима и због тога сам срећан. Моја породица ми много значи и редовно их зовем када су на послу да питам како су. Недостају ми загрљаји баке и деке, али за сада морам да се задовољим телефонским или видео-позивима, преко којих бакин топао поглед није исти као и уживо. У нашем односу се ништа не мења и то ми је драго, и даље осећам њихову подршку. Пријају ми разговори са њима и смех који одзвања кроз стан.

Моја породица се јако добро сналази када је вирус у питању. Носимо рукавице и маске, перемо руке, дезинфикујемо ствари које најчешће користимо, усисавамо и бришемо прашину.

Приметио сам да је све сада много тише и да се уместо градске галаме од кола и људи, сада чују песме птица. Нисам ни знао да у граду има толико птица које певају дивно. Као да се природа одмара од људи, травњаци су ми зеленији, ваздух чистији, звуци распеванији. Осећам се опуштеније, јер је све мирно, без свакодневне јурњаве. Чак и оне исте улице којима сам пролазио сваког дана, сада су другачије, успаване и пусте.

Срећан сам јер сам чуо да ће све ово ускоро да се заврши и поново ћу се виђати са људима који ми много значе. Волео бих да све буде као пре, али да људи почну да слушају и пазе природу јер је она део нас.

Вук Булат V3

Моја породица и ја данас

Због ситуације у мојој земљи, као и у целом свету, и пандемије корона вируса, први пут сам се нашао у ситуацији да не идемо у школу, ни на тренинге, нема игре у парку. Сви морамо да останемо у кући.

Мој тата је отишао у Америку због посла, баш пре него што је проглашена пандемија и ванредно стање у нашој земљи, тако да сам у стану са мамом и сестром.

Дани спорије пролазе и сви личе један на други, али се трудимо да имамо различите активности. Играмо друштвене игре, заједно гледамо филмове, Нина и ја играмо стони тенис на трпезаријском столу. Када упоредим живот пре овог вируса и сада, разлика је огромна. Пре пандемије сам баш мало времена проводио у стану. Ишао сам у школу, имао сам тренинге сваког дана, некада и два дневно, ишао сам на енглески, викендом сам имао утакмице и обавезно дружење у парку са другарима из школе. А сада по цео дан у стану. Сва срећа имамо пса Пикија, па њега редовно шетамо.

Све ово има и неких предности. Пошто имам вишак времена, мало више сам се посветио школи и учењу. Овај начин школе је нов, а мени је увек интересантно све што је ново и другачије и некако имам времена, не морам да журим. Дуже спавам, мама је стално са нама и има времена да кува све што волимо. Сваког дана имам голманске тренинге и са клубом фудбалске. Наравно да је потпуно другачије у стану него на терену, али ту видим све моје другаре и трудим се да останем у форми. Увече тренер Никола прави квиз и неке занимљиве игрицеу којима сви учествујемо и то обожавам. Веома ми недостају другари из школе, са њима се редовно чујем преко телефона и не могу да дочекам дан да се с њима поново видим.

Волео бих да је мој тата сада са нама и за њега се много бринем јер је у Америци ситуација прилично лоша. Али, он је добро, чува се и чујемо се сваког дана. Бринем и за баку и деку, које дуго нисам видео. Недостају ми, често их зовем. Мислим да је њима најтеже. Недостају ми утакмице, зелени терен, галама са трибина, мој гол који чувам и не дам да се мрежа затресе.

Сви кажу да је здравље најважније и када си здрав, све можеш, тако да треба да се чувамо и да чувамо све око нас. И ово је део живота, али се надам да ће брзо проћи и видећемо шта ће бити даље.

Филип Мандић V3

Моја породица и ја данас

Време када сам без бриге ишао у школу, на тренинге и рођендане, по парку трчао са својим другарима, када смо шутирали лопту и играли кошарку, време када сам нормално живео, прекинуто је. Половином марта у нашој земљи је проглашено ванредно стање јер се појавио вирус корона који је напао цео свет.

У почетку сам био веома збуњен и нисам знао и схватао шта то значи, шта је ванредно стање и какав је то вирус. Који год канал на телевизији да пустим, само се о томе причало. Био сам уплашен слушајући све то и гледајући шта се све дешава појавом тог вируса.

Тешко ми је било када су рекли да се настава у школи прекида, да се забрањују посете, окупљања, да се препоручује да се остане код куће и да нећу виђати своје другаре.

Временом сам почео да схватам шта то све значи и да је то добро за наше здравље. Заједно са својом породицом поштујем предложене мере. Овај вирус је свима тешко пао и сви се још увек прилагођавамо новом начину живота. Раније смо сви живели слободније, а сада важе само нека оганичења и забране. Кад размислим, можда и те забране донесу и нешто добро. На пример, кад погледам са свог балкона, приметим да на улицама има много мање аутомобила. Бука је зато мања и сада могу да чујем цвркулт птица, па и шуштање воде у фонтани коју раније нисам чуо. Све то ми се сада допада. Чуо сам да је и ваздух у граду чистији.

Сада много више времена проводим са својом породицом него раније и то ми много значи и даје сигурност у овом чудном времену. Све време смо у стану и заједно се забављамо, играмо друштвене игре, играмо стони тенис, гледамо филмове, заједно спремамо ручак и правимо колаче, пуно причамо и заједно се чувамо од овог вируса. Веома сам срећан што смо сви здрави. Са другарима се чујем преко телефона, а и одиграмо по коју игрицу заједно. Али, опет ми пуно недостају. Недостају ми моја бака, мој ујак, мој прадеда, недостаје ми школа, наставници, недостаје ми парк и могао бих још много да набрајам.

Волео бих да се ово ванредно стање заврши што пре и да се врати време од пре појаве вируса. Само нека вирус нестане, а ја ћу носити маску и рукавице. Праћу руке сто пута дневно, али ћу бити напољу, у природи, са својим рођацима и другарима.

Марко Џоцо V3

Моја породица и ја данас

Почетак ванредног стања уведеног због пандемије вируса КОВИД-19, свима нам је изгледао као нешто што се дешава само у филмовима. Имали смо утисак као да сањамо. Никад нико од нас ништа слично није доживео.

У почетку сам била веома уплашена слушајући како људи по целом свету умиру. Плашила сам се за себе и сестру, али нарочито за родитеље, јер је речено да је вирус много опаснији за старије људе. Сваког дана сам слушала вести и конференције за штампу. Бринула сам да ли је тата ставио маску кад оде у набавку и да ли је се дезинфиковао се након куповине.

Сада мислим да је сигурно помогло то што смо остали код куће и што смо смањили међусобне контакте. Чини ми се да се пандемија полако смањује и чак се помиње и повратак у школу.

Уживам у томе што смо сви на окупу као породица. Пре пандемије сви смо имали пуно обавеза тако да смо тек увече имали времена да причамо и проводимо време заједно. Сад смо се преко дана поделили у различите собе пошто и мама и тата раде од куће тако да свако обавља своје задатке, али правимо паузе, обраћамо се једни другима кад је потребно и ручамо сви заједно, што смо пре пандемије радили само недељом. Мислим да нам свима прија што смо заједно по цео дан. Увече заједно гледамо филмове и серије или читамо књиге и причамо.

Недостају ми другарице са којима се чујем, али их више од месец дана нисам уопште видела. Чујемо се и причамо, дописујемо се, али ипак није исто.

Ово је за све нас јединствено искуство које нећемо никад заборавити.

Мила Радовановић V3

Моја породица и ја данас

Земља је велика и овакви догађаји се ретко дешавају. За мене је ово свакако први пут да се налазим у оваквој ситуацији. Моја породица и ја покушавамо да будемо позитивни.

На самом почетку, у прва три дана, успели смо сви међусобно да се посвађамо, бар десет пута.

Мој брат Вуксан и ја смо се тукли до те мере да нисмо скоро уопште причали. Била сам уплашена и мислила сам да ћемо седети у кући бар годину дана. Успаничили смо се због превише информација јер су нас сваки дан обавештавали о вирусу. Мама нам је једно вече објаснила да морамо да нађемо начина да се боље слажемо и подржавамо у оваквим ситуацијама. Некако смо то схватили на прави начин и из дана у дан почели смо лепше да се уклапамо, играмо и слажемо. Сада, после неколико недеља, имамо наш мали ритуал.

Ујутру, чим устане, брат би прешао код мене у кревет. Лежали бисмо у тишини и слушали цвркулт птица. Све веома подсећа на наша путовања у природу. У нашој улици је углавном увек бука, ово нам је донело мир.

Почиње све да нам прија. После неког времена у тишини, узели бисмо јастуке и кренули борбу која се завршава голицањем. У тој борби обично ја изађем као победник. После игре праћене смехом брат се игра, а ја упалим компјутер и погледам јутарње часове. Постали смо ближи. Мој брат и ја посвећујемо више времена једно другом и нашим животињама. Пас Заре и мачка Френки уживају у овој ситуацији јер смо сви углавном у кући. И они добијају много више пажње.

Мама ради из моје собе. Брат и ја волимо да се претварамо да радимо заједно са њом. Има два компјутера, један до другог, и то зовемо нашем малом фирмом. Како дани одмичу, почела сам боље да користим вишак слободног времена. Радим оно што сам раније ретко постизала. Пишем дневник, читам стрипове, гледам серије и филмове, правим вечере. Посебно ме забавља када увече легнем и почнем да рашмишљам о будућности. Једна од мојих мисли је да ће мој дневник завршити у рукама неких људи из будућности и да ће ово за њих бити ново откриће из давне историје.

Много више сањам о ономе што не могу тренутно да радим. Радује ме увече да легнем у кревет. Мој брат и ја се смејемо снимцима из нашег ранијег детињства. Никада нисмо чешће правили палачинке. То је нешто што бих волела да се настави и када се све врати на старо. Недостају ми моје најбоље другарице и моја прабака Биба, коју смо обилазили сваког викенда. Једва чекам да их видим.

Чини ми се да ће ово бити једна од лекција о животу. Треба бити срећан због онога што имаш. Волим што сам доживела ово искуство и што ћу моћи своје приче да причам унучићима и праунучићима.

Ема Стаменковић V3

Моја породица и ја данас

Моја породица и ја последњих месец и више дана живимо другачије него икада пре. Од када смо у изолацији због пандемије корона вируса, наши животи су се променили.

На почетку изолације сестра и ја смо остајали сами код куће, а мама и тата су ишли на посао. Онда је тата почео да ради од куће, а мама и даље иде на посао. Необично ми је то што смо стално код куће. Надам се да ова изолација неће дуго да траје, јер не можемо доста тога да радимо од куће. Недостају ми другови и дружење у парку и у школи. Чујемо се понекад телефоном, али то није исто. Недостају ми и бака, и тетке, и сестра од тетке и пас моје баке. Недостаје ми и да идем у школу. Бринуо сам се за баку јер се старији тешко излече од овог вируса, али она није болесна, а и зна да се чува.

Кажу да је зараза овим вирусом започела тако што су неки Кинези јели дивље животиње које су биле заражене или је вирус побегао из лабораторије. Као да је човек напао природу, па је она морала да се брани. Сада, када је скоро цео свет у изолацији, мање загађујемо природу, па она постаје чистија и обнавља се. Смањило се загађење ваздуха и вода је чистија. Први пут после тридесет година, Хималаји се виде из Индије зато што је ваздух чист. Треба да научимо да више водимо рачуна о природи и када нам не прети опасност као сада. Ми смо део природе и када је уништавамо, угрожавамо и своје животе. Пре неко вече сам био веома тужан и чудно сам се осећао. Мама ми је објаснила да је то нормално, јер више од месец дана живимо ограничено и много тога нам недостаје. Једва чекам да све опет буде као пре, надам се да хоће. Од када смо стално код куће, више се дружим са сестром, мамом и татом. Играмо друштвене игре, заједно правимо колаче и гледамо филмове.

Корона вирус је напао цео свет, донео страх и однео животе. Надам се да пандемија неће још дуго да траје и да ћемо, када прође, више да бринемо о природи и више волимо своје породице и друге људе.

Михаило Буђевац V3

Природа и ми

Градске улице, тргови, паркови и игралишта изненада су постали пусти. Сви ми смо се принудно повукли пред непознатим непријатељем, који нас упозорава да се морамо изоловати у својим становима, кућама, градовима и државама.

Страх и паника од непознатог сићушног невидљивог вируса затворили су нас у нашим домовима. Морамо се придржавати правила да бисмо остали здрави. Да ли је изолација нека врста казне за све нас? Да ли је упозорење за све нас?

Природа нас је изоловала - покушава да нас опомене да смо претерали са загађењем и уништавањем свега што нас окружује. Трудећи се да угодимо самима себи уништавали смо шуме, реке и језера. Загађивали смо ваздух не примећујући да је природа потребна и другима. Природа нас је натерала да научимо оно што смо заборавили, да није успех само у новцу и моћи. Дала нам је могућност да размислимо о својим поступцима, зближила са нашим најмилијима, али и са самима собом. Створила нам је време да разговарамо, читамо, смејемо се, научимо да себе забавимо и схватимо да нам недостаје шетња, одлазак код пријатеља, бака и дека.

Док ми учимо, природа опоравља оно што смо непажњом уништили. Животиње се враћају у своја станишта из којих смо их ми истерали, а биљке ужурбано расту и пречишћавају нам ваздух који удишемо. Сви се морамо прикључити природи, али као њени бољи становници. Пандемија нас је научила да поштујемо природу, учинила нас је стрпљивијима, сталоженијима и можда бољима. Сада чујемо све око нас: разговор, цвркут, сваки тон, који записујемо, сликамо или одсвирамо. Сада имамо времена да научимо све оно што смо пропустили.

Природа нема цену, схватили смо. Чувајмо је и негујмо да не бисмо остали без ње.

Борђе Грујић V4

Моја породица и моја размишљања данас

Некада сам мислио да ћу се увек будити у седам ујутру, брзо се спремити и отићи у школу. Чврсто сам веровао да се то никада неће променити. Ипак, погрешио сам. Сада смо сви затворени у кућама и чекамо да се ово заврши питајући се зашто се све ово догодило.

Ових дана ми није досадно, али ми је тешко да пратим активности у школи, да по цео дан седим у стану надајући се да ће ово проћи. Плашим се да ће пандемија трајати дуго и да нећемо имати летњи распуст, па нећу моћи да уживам у сунцу и свежем ваздуху на планини и брчкању у мору. Овај вирус, нама страشان, који одузима животе многим људима и понаша се као зли баук ипак није зао према свима, поготово према природи. Он држи људе у кућама, па се животиње опорављају од лова и криволова, ваздух је чистији и расте више биљака. Због изолације људи неки градови су постали много чистији, појављују се рибе у каналима Венеције и делфини прилазе обали Италије. Некада помислим да је природа унајмила вирус да би се опоравила од негативног утицаја људи. Ови дани у изолацији помажу да природа буде лепша када изађемо, учи нас да више бринемо о хигијени и показује нам како да се понашамо у сличним ситуацијама.

Моја породица ми је велика подршка у овим данима. Сви се међусобно подржавамо, тешимо и покушавамо да се проведемо најлепше што можемо. Осећам да се нешто мења у нашем односу. Раније смо проводили мало времена заједно, а сада много више пошто моји мама и тата раде од куће. Сада се смејемо причајући вицеове, гледамо филмове, идемо на велику терасу, која припада целој згради, где се додајемо лоптом и фризбијем, играмо кошарку, тркамо се, а понекад моја млађа сестра и ја возимо ролере. На тераси смо са неколико комшија прославили Ускрс, рођендане моје млађе сестре и мог тате, а можда ћемо прославити и рођендан нашег комшије Вука, који иде у трећи разред. Моја породица и ја се зближавамо због тога што проводимо више времена заједно баш захваљујући вирусу. Волео бих да могу да видим и моје баке. Оне ми стварно недостају. Јасно се сећам вечери када смо пили чај и јели кексиће уз „Слагалицу“, а и тренутака када играмо карте. Тужан сам што не могу да их обиђем, али знам да је то за њихово добро.

Иако су већини људи ови дани досадни и тужни, мени су понекад забавни. Неки људи попут доктора и научника би ме грдили и говорили: „Овај вирус није нимало забаван инаиван!“, али ја мислим да су филмови и возња ролера на поплочаној тераси врло забавни. Ако би свако размислио о свом месту у овом великом свету и схватио да треба више да брине о себи не само због себе, него и да би бринуо другима, мислим да би нам борба против овог вируса била много лакша.

Сава Крнетић V4

Моја породица данас

Породица за мене представља посебан однос, поверење и неограничену љубав.

Данас смо веома срећни ако имамо породицу која је здрава и у којој имамо разумевање једни према другима. Ми смо петочлана породица: тата, мама, сестра, брат и ја. Поред њих имам и баке и деке са обе стране. Веома често, може се рећи скоро сваког дана, мама и тата раде дуго тако да смо сестра, брат и ја углавном сами код куће. Тренутна ситуација која је задесила не само нас, већ цео свет за мене лично представља нешто и добро јер месец и који дан смо сви скупа били заједно. По први пут нам се овако нешто десило. Мени је увек породица била на првом месту и сада сам схватио да нисам био погрешио. Свима нама ово време тешко пада, али свако јутро када се пробудим кажем себи: „Добро је, прошао је још један дан.“

Иако сам још увек мали, схватио сам озбиљност ове ситуације. Нисам био уопште уплашен да ћемо се разболети јер смо били код куће и поштовали све што нам је речено. Данас сам погледао кроз прозор и видео да је све почело да се буди. Тешко ми је пало што нисам са својим друговима и другарицама, али сам био сигуран да ће све ово брзо проћи, а ми ћемо наставити тамо где смо стали. На сва питања сам добио одговоре. Увек, када бих се окренуо лево или десно, погледао напред или назад, схватио сам да је моја породица поред мене.

Андрија Перић V4

Моја породица данас

Драга наставнице, верујете ли да ми недостаје школа? Мислио сам да то никад нећу рећи ни помислити, али ето, истина је. Овај вирус нас није само уплашио, већ је учинио чуда! Мама, брат и ја смо по цео дан у стану, али ништа није уобичајено. У ствари, кад размислим, ми и немамо времена да се плашимо. Моја породица је иначе луцкаста, али протеклих недеља још луђа. Уобичајени дани су данас тако далеко, скоро да сам и заборавио како су изгледали. Мама и тата су долазили с посла после завршетка мојих и Стевиних часова (Стева ми је брат), а нас двојица бисмо до тада већ ручали и урадили домаће задатке. Тата би проверио математику, а мама све остало и онда бисмо се забављали у стану. Родитељи су нас често наговарали да изађемо у парк са другарима, да возимо бицикл, али Стева и ја смо више волели да останемо у стану и играмо игрице. Каква грешка! Шта бих сада дао да могу да побегнем из стана и уживам у парку!

У почетку смо мислили да ће ово бити сјајно, један распуст пре времена. Нисам се плашио вируса, ваљда због тога што сам видео да се ни мама и тата не плаше, али сам се изненадио када сам чуо да ће настава почети да се приказује путем телевизије. Јуху, домаћи преко интернета! Све ми је изгледало забавно. Стева у једној соби, а ја у другој, одслушамо часове и готово!

Каква грешка, наставнице драга! Уместо забаве, наступило је једно лудило. Мама, Стева и ја почели смо да се отимамо око компјутера, лап-топа и таблета. Мама ради са својим ђацима, Стева и ја проверавамо домаће задатке, а желимо и да се играмо!

„Мамааааа, да ли је ово тачно?“

„Мамаааааа, не знам ово да урадим!“

„Павлееееееее, одмах да си сео да радиш!“

„Павлеее, не могу сад, радим!“

И тако сваког дана! Немам времена да се уплашим, немам времена да се досађујем. Данас сам учио од јутра па све до девет увече. Сваки дан је исти и кратко траје. Док завршимо све обавезе, ето и ноћи. Не допада ми се што нисам дуго видео баку и деку и што увече не смемо ни нос да помолимо из стана. Понекад се осећам као да смо стрпани у затвор, а то нимало није забавно. Раније су мама и тата слушали вести о вирусу. Тада сам тражио да промене канал. Нисам волео да слушам о вирусу. Понекад увече помислим да се ово никад неће завршити. Уплашим се да ће се неко од нас разболети. Зато волим да спавам поред брата, увучем се у његов кревет и заједно гледамо цртане филмове док не заспимо.

Враћам се, на крају, на почетак. Недостаје ми школа. Недостаје ми да изађем рано ујутру и да са Стевом купим ужину на путу до школе. Једва чекам да се вратимо нашем уобичајеном начину живота.

Павле Живић V4

Моја породица данас

Одувек сам више волео друго полугодиште у школи јер је сунчано па могу да останем у парку после школе. Ове године је, нажалост, све другачије. Догодила се пандемија и покварила много мојих очекивања овог пролећа.

Нисам уплашен, али се бринем да се не догоди и код нас у Србији оно што се десило у Сједињеним Америчким Државама, Шпанији или Италији. Наравно, овај вирус, као и већина других вируса, није непобедив, али схватам да треба да се понашам у складу са упутствима које нам задају лекари како бисмо кроз овај тежак период прошли са што мање последица. Дани пре ове пандемије су, наравно, били бољи јер ми сада јако недостају другари, баке, браћа и сестре, али и тренинзи. Са свима њима сада се дружим уз помоћ различитих апликација као што је Хауспарти или Вибер. Сви у породици волимо природу па ми недостају и наши излети у Кошутњак, шетње поред река и излети ван града. Мислим да ће ова места, када све прође, изгледати много лепше јер се сада природа одмара од нас људи. Можда се све ово и догађа зато што нисмо довољно бринули о природи. Ова пандемија донела ми је и неке добре промене које ми пријају. Сада више времена проводим са мојим малим братом Ђорђем, могу сам себи да организујем распоред током дана, а и тата за сада ради од куће, па смо много више заједно. Лоше је и тужно то што умире много људи сваког дана, надам се да ће то што пре престати. Мене је моја породица увек подржавала како у школи тако и на утакмицама и турнирима као и ја њих у ономе што им је важно. Када сам превише забринут или тужан, они ми говоре да ће проћи да ће све бити у реду. И ја верујем да хоће.

Моја породица ово добро подноси јер стално једни другима помажемо и зато знамо да ћемо победити, као и цео свет.

Вук Глишовић V4

Моја породица данас

Као што знамо, сви се налазимо у врло тешкој ситуацији. У нашој земљи проглашено је ванредно стање због вируса који хара целим светом. Ванредно стање је и у мојој породици. Наш живот није више исти. Нема оне ужурбаности рано ујутру када се мама и тата спремају за посао, а ја за школу. У току дана ми страшно недостају школски другари, наставници, наше шале, несташлуци итд. Много је теже савладати све нове лекције без помоћи наших наставника.

У почетку сам била веома уплашена због вируса и изолације. Плашила сам се да изађем напоље чак и са маском. Стално сам посматрала забринута лица мојих родитеља и слушала о неким бројкама заражених људи, а да притом нисам најбоље разумела о чему причају. У овој ситуацији највише ми је помогла мама зато што ми је објаснила да нема потребе да се толико плашим и појаснила ми је како треба да се понашам.

Ова ситуација је учинила да се много више зближим са мојом породицом јер нас је изолација приморала да проводимо много времена заједно. На неки начин захвална сам вирусу на овоме! Била сам присутна када је моја млађа сестра направила своје прве кораке и пресрећна сам због тога. Нисам сигурна да бих присуствовала томе да није било ванредног стања.

Оно што је веома занимљиво јесте то што се природа на неки начин опоравила. Одмориле се од људи и од сталних загађења. Можда је ово нека опомена за све нас, сигнал да треба мало успорити са животом. Стално смо у некој журби, да испунимо обавезе које не смемо одложити, уморни и жељни слободног времена. Ето, добили смо сво време овог света на поклон, а најважније је искористити га паметно уз неку добру књигу, филм и у друштву својих највољенијих.

Маја Владисављевић V4